

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **O2 Czech Republic a. s.**, se sídlem Praha 4, Za Brumlovkou 266/2, zastoupené JUDr. Ing. Petrem Přecechtělem, advokátem se sídlem Praha 1, Klimentská 1207/10, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 1926/7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2021, č. j. 62 A 8/2021-162,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se** v části, směřující proti výroku II. napadeného rozsudku, **odmítá**.
- II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá**.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4 114 Kč k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Petra Přecechtěla, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný dne 17. 12. 2020 částečně vyhověl žádosti Mgr. Ing. Martina Lukáše, advokáta, ze dne 5. 10. 2020 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“), a poskytl mu (v částečně

anonymizované podobě) znalecký posudek č. 3193-141/2018 společnosti Grant Thornton Valuations, a. s., který je součástí správního spisu vedeného žalovaným pod sp. zn. ÚOHS-S109/2011/DP (v této věci žalovaný vedl řízení ve věci možného zneužití dominantního postavení žalobkyní ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů).

[2] Žalobkyně se žalobou domáhala určení, že (i) postup žalovaného při vyřizování této žádosti a (ii) následné poskytnutí znaleckého posudku byly nezákonné. Dále požadovala, aby (iii) bylo žalovanému zakázáno vyřizovat žádosti třetích osob podle informačního zákona, o poskytnutí jakékoli informace či dokumentu týkajících se správního řízení vedeného žalovaným pod sp. zn. S109/2011/DP, nebo jiného s ním přímo souvisejícího řízení týkajícího se žalobkyně, bez žalobkyně jako dotčené osoby, a (iv) aby o takových žádostech vedl správní řízení bez žalobkyně, jako účastníka správního řízení. Rovněž požadovala (v) žalovanému nařídít, aby žalobkyni umožnil uplatňovat veškerá práva, která jí přiznávají příslušné právní předpisy jako dotčené osobě nebo účastníku řízení.

[3] Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem rozhodl, že poskytnutí předmětného znaleckého posudku Mgr. Ing. Martinu Lukášovi, advokátovi, na základě jeho žádosti ze dne 5. 10. 2020, bylo nezákonné (I. výrok), ve zbytku žalobu zamítl (II. výrok), a rozhodl o nákladech řízení (III. a IV. výrok). Krajský soud uvedl, že podle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, a ze dne 30. 6. 2015, č. j. 7 As 49/2015-57, platí, že žalovaný je v rámci postupu podle informačního zákona povinen vyrozumět dotčenou osobu (zde žalobkyni) o tom, že požadovaná informace bude poskytnuta, aby se případně mohla k takovému postupu vyjádřit. V posuzované věci však žalovaný toliko přípisem ze dne 11. 12. 2020 žalobkyni sdělil, že dne 5. 10. 2020 byla podána žádost o informace, které hodlá vyhovět. Žalobkyně se sice ve věci přípisem ze dne 14. 12. 2020 vyjádřila, současně však požadovala zaslání znaleckého posudku ve verzi, v jaké jej žalovaný hodlá poskytnout žadateli o informace, a avizovala, že se poté k poskytnutí posudku vyjádří. Žalovaný následně dne 17. 12. 2020 zaslal znalecký posudek žalobkyni i žadateli o informace, aniž by vyčkal vyjádření žalobkyně. Takový postup žalobkyni neumožnil se vyjádřit k tomu, zda znalecký posudek, který žalovaný hodlal žadateli poskytnout, obsahuje obchodní tajemství žalobkyně (respektive jiné důvěrné informace), či nikoli. Jelikož žalovaný žalobkyni neumožnil se k tomuto postupu náležitě vyjádřit, respektive jí nepřiznal postavení dotčené osoby, dopustil se žalobkyní namítané nezákonnosti. Poskytnutí znaleckého posudku tedy bylo nezákonným zásahem.

[4] K námitce žalovaného, že se žalobkyně mohla vyjádřit k tomu, zda znalecký posudek obsahuje obchodní tajemství, již v původním správním řízení o zneužití dominantního postavení, v němž byl posudek vyhotoven, krajský soud uvedl, že existence takového vyjádření žalovanému neumožňuje v řízení o žádosti o informace podle informačního zákona neinformovat žalobkyni o tom, že je taková žádost podána a že jí žalovaný hodlá vyhovět. Je totiž rozdíl v tom, pokud se žalobkyně vyjadřuje k obsahu posudku z hlediska obchodního tajemství a důvěrných informací v řízení o zneužití dominantního postavení, a pokud tak činí v rámci řízení o žádosti o informace. Zatímco v řízení o zneužití dominantního postavení je žalobkyně zpravidla jediným účastníkem a vedle žalovaného je tedy zásadně jediná, kdo se může se znaleckým posudkem seznámit, v řízení o poskytnutí informace žádá o poskytnutí posudku osoba cizí (např. konkurent žalobkyně). V takovém případě je vždy třeba, aby žalobkyně dostala dostatečný prostor

pokračování

se k poskytnutí informace vyjádřit, a to bez ohledu na to, zda se jedná o dokument předložený v původním správním řízení přímo žalobkyní nebo o dokument, který v původním řízení nechal vyhotovit žalovaný. V daném případě navíc žalobkyně namítá, že sice v původním správním řízení probíhala komunikace mezi ní a žalovaným ohledně obchodního tajemství, ta však byla ukončena s tím, že v případě zpřístupnění části správního spisu třetím osobám bude žalobkyně moci provést ještě závěrečnou kontrolu vyznačení obchodního tajemství. To se však před poskytnutím znaleckého posudku podle informačního zákona nestalo. Možnost žalobkyně vyjádřit se v rámci řízení o poskytnutí informace, nemůže být nahrazena tím, že měla možnost se k požadovanému dokumentu vyjádřit v předchozím správním řízení.

[5] Krajský soud však již nesouhlasil se žalobkyní v tom, že znalecký posudek neměl být poskytnut vůbec. Žalovaný hradil vyhotovení posudku z veřejných prostředků, proto nejde o situaci dle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Nesouhlasil ani s tím, že celý znalecký posudek je informací ve smyslu § 11 odst. 3 informačního zákona. Žalovaný by tedy principiálně po provedení anonymizace, a poté, co by umožnil žalobkyni vyjádřit se k anonymizované verzi posudku, mohl anonymizovaný posudek poskytnout. Krajský soud odmítl rovněž námitku, že žádost o informace měla být posouzena jako žádost o nahlížení do spisu. V nyní projednávané věci totiž žadatel žádal o jeden konkrétní dokument ze správního spisu a postup podle informačního zákona tedy byl na místě.

[6] Krajský soud konečně uvedl, že byť žalovaný při vyřizování žádosti o informace postupoval nezákonně, nebyl takový postup samostatným nezákonným zásahem, nýbrž se projevil právě v poskytnutí znaleckého posudku; až tím byla žalobkyně dotčena ve svých právech. Pokud šlo o další požadavky žalobkyně uvedené v žalobě (viz odst. 2 odůvodnění tohoto rozsudku), ty šly nad rámec posuzované žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Z těchto důvodů krajský soud II. výrokem napadeného rozsudku žalobu ve zbytku zamítl.

[7] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody formálně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel namítl, že I. výrok napadeného rozsudku je v rozporu s jeho odůvodněním. Žalobkyně se žalobou domáhala určení, že (i) postup žalovaného při vyřizování žádosti byl nezákonný, a že (ii) poskytnutí znaleckého posudku žadateli bylo nezákonné. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud uvedl, že postup stěžovatele při vyřizování žádosti byl nezákonný, avšak toto konstatování ve výroku absentuje. Dle stěžovatele z napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud spatřuje nezákonnost v předchozím procesním postupu stěžovatele, spočívajícím v neumožnění žalobkyni vyjádřit se k poskytnutí dané informace; výrokem však krajský soud striktně konstatuje pouze nezákonnost poskytnutí znaleckého posudku žadateli. Samotné poskytnutí znaleckého posudku však nemůže být nezákonným zásahem, neboť sám krajský soud uznal, že posudek musí být na základě informačního zákona poskytnut, byť v přiměřené anonymizované podobě. Tvrzené pochybení stěžovatele nemůže přivodit nezákonnost faktického úkonu (poskytnutí požadované informace dle informačního zákona) také proto,

že se krajský soud nezabýval obsahem poskytnuté informace a naopak dovodil, že celý znalecký posudek není informací ve smyslu § 11 odst. 3 informačního zákona.

[9] Dále stěžovatel namítl, že jeho tvrzené pochybení není vzhledem k okolnostem daného případu natolik intenzivní, aby představovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Obsah znaleckého posudku totiž stěžovatel s žalobkyní konzultoval v rámci původního správního řízení, ve kterém byly vymezeny části znaleckého posudku, tvořící obchodní tajemství či jiné důvěrné informace žalobkyně. V rámci řízení o poskytnutí informace proto stěžovatel považoval za zbytečné opakovaně se žalobkyní vymezovat již jednou takto vymezené důvěrné skutečnosti. Není přitom faktický rozdíl mezi vyjádřením žalobkyně v rámci řízení o zneužití dominantního postavení a v rámci řízení o poskytnutí informace. Stěžovatel totiž v předmětném řízení o zneužití dominantního postavení musel postupem podle § 20 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně hospodářské soutěže zveřejnit své pravomocné rozhodnutí, a mohla se s ním tedy seznámit široká veřejnost. Zveřejnění rozhodnutí tedy musí logicky předcházet vyjasnění všech citlivých informací v něm obsažených; jejich vyznačování probíhá ve spolupráci s daným účastníkem řízení a vztahuje se též na obsah správního spisu. Ze strany ostatních soutěžitelů působících na daném relevantním trhu je přitom vždy zájem o výsledek daného řízení, jež se projevuje žádostmi o nahlédnutí do příslušného správního spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu. V tomto ohledu je nutnost důkladného vyznačení citlivých informací akcentována právě možným připuštěním subjektů, žádajících o nahlédnutí do správního spisu. Jelikož tedy mohou být podklady daného správního řízení potenciálně poskytnuty třetím subjektům jak v rámci informačního zákona, tak v rámci nahlížení do správního spisu, je proces vyznačování citlivých informací vždy totožný. S ohledem na složitost tohoto procesu, na to, že stěžovatel již musel vyhodnotit citlivé informace v rámci správního řízení, a zejména s ohledem na přísné lhůty, ve kterých musí stěžovatel požadované informace poskytnout, je požadavek na duplicitní vyznačování již jednou vyznačených citlivých informací excesivní; hodnocení stěžovatele, pokud jde o charakter sporných skutečností, se bude s největší pravděpodobností opakovat. Lze si totiž jen stěží představit, že by se z již jednou hodnocených (nedůvěrných) informací staly plynutím času informace důvěrné. Judikatura správních soudů v oblasti poskytování informací naopak vyžaduje u druhotného posouzení zhodnotit, zda plynutím času nebyl naopak oslaben některý z kumulativních znaků obchodního tajemství.

[10] Stěžovatel dále uvedl, že pokud jde o zkoumání intenzity tvrzeného nezákonného zásahu, je vždy nutné vzít v potaz veškeré okolnosti poskytnutí informace. Jelikož stěžovatel v posuzovaném případě již se žalobkyní vedl komunikací ohledně vyjasňování citlivých informací obsažených v dotčeném dokumentu, nemůže intenzita úkonu poskytnutí požadované informace žadateli dosahovat takové míry, aby byl tento akt kvalifikován jako nezákonný zásah. Nelze souhlasit s krajským soudem v nastíněné dichotomii mezi vyznačováním citlivých informací v řízení o zneužití dominantního postavení a v řízení o poskytnutí informace. Pro nyní posuzovanou věc je podstatné, že žalobkyně vyvíjí maximální úsilí o anonymizaci co největšího množství údajů v rámci správního spisu vedeného v řízení o zneužití dominantního postavení. Vztah práva na informace podle informačního zákona a podle institutu nahlížení do správního spisu definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 8. 2019, sp. zn. 1 As 51/2009; zde uvedl, že do správního spisu může nahlížet každý, kdo prokáže *právní zájem*. Z rozsudku ze dne 23. 1. 2014, sp. zn. 1 Afs 86/2013, se dále podává, že *právní zájem*

pokračování

ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu konstituuje již samotné zvažování podání žaloby o náhradu škody v civilním řízení. V praxi tedy subjekty, s nimiž je vedeno řízení v oblasti hospodářské soutěže, počítají s tím, že do spisů budou chtít na základě § 38 odst. 2 správního řádu nahlédnout jejich konkurenti ať již jsou účastníky správního řízení či nikoli. Ačkoli tedy krajský soud uvádí, že vyznačování citlivých informací v rámci správního řízení nemůže nahradit totožný úkon v rámci řízení o poskytnutí informace, v praxi je toto rozlišení pro soutěžitele nepodstatné, neboť jejich záměr bude stále totožný, a to poskytnout dokumenty v co nejmenší možné míře. Jelikož tedy s žalobkyní již bylo v rámci původního řízení vyjasněno, co je v případě znaleckého posudku citlivou informací, je pravděpodobné, že by se žalobkyně v rámci řízení o poskytnutí informace omezila na pouhou rekapitulaci již uvedeného, tj. že celý znalecký posudek nelze poskytnout. Jde přitom o posudek financovaný z veřejných zdrojů, a tedy musí být poskytnut v co nejširší možné míře. V nyní projednávaném případě byly žalobkyní dostatečně vyjasněny veškeré údaje, jež považuje za citlivé informace. Opakovaná žádost o tentýž úkon by tedy byla nadbytečná. To potvrzuje rovněž vyjádření žalobkyně ze dne 14. 12. 2020, kde uvedla, že znalecký posudek nemá být ani z části poskytnut. Z tohoto podání lze také seznat jeho účelovost, neboť zde žalobkyně uváděla řadu skutečností zcela v rozporu s ustálenou judikaturou. V každém případě platí, že názor krajského soudu, dle kterého proces vyznačování citlivých informací ve správním řízení v oblasti hospodářské soutěže a v řízení o žádosti o informace probíhá ve dvou odlišných rovinách, není přiléhavý ani aplikovatelný, neboť hodnocení žalobkyní deklarovaných citlivých informací již ze strany stěžovatele proběhlo a jejich opětovná rekapitulace je excesivní a v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Konečně, pochybení stěžovatele nemůže být dostatečně intenzivní ve smyslu § 82 s. ř. s. také proto, že vyjádření dotčené osoby plynoucí z § 4 odst. 4 správního řádu není pro povinný subjekt ve smyslu informačního zákona nijak závazné.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že mezi I. výrokem napadeného rozsudku a jeho odůvodněním není žádný rozpor. Krajský soud logicky zdůvodnil, proč bylo poskytnutí posudku nezákonným zásahem, ale i proč nebylo možné za nezákonný zásah označit též samotný procesní postup stěžovatele. K argumentaci, dle které nebylo pochybení stěžovatele natolik intenzivní, aby představovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s., žalobkyně uvedla, že stěžovatel ji v rámci řízení o poskytnutí informace vůbec nevyzval k vyjádření a posudek poskytl navzdory tomu, že žalobkyně avizovala, že se k jeho poskytnutí chce vyjádřit. Právo vyjádřit se přitom žalobkyni umožňuje i poukázat na aplikaci dalších výjimek stanovených informačním zákonem a případně na další okolnosti, nikoli jen na existenci obchodního tajemství. Stěžovatel však nevzal argumenty žalobkyně bránící poskytnutí znaleckého posudku v potaz, a to ani ty, uvedené ve vyjádření ze dne 14. 12. 2020. Nadto, v původním správním řízení nebylo vymezení obchodního tajemství mezi stěžovatelem a žalobkyní potvrzeno jako finální; stěžovatel naopak uvedl, že žalobkyni umožní provést před zpřístupněním dokumentů ze správního spisu třetím osobám závěrečnou kontrolu obchodního tajemství. Pokud jde o úvahy stěžovatele, že záměrem žalobkyně bylo, aby byly dokumenty poskytovány v co nejmenší možné míře a že hodnocení stěžovatele, pokud jde o poskytnuté informace by se opakovalo i v případě umožnění vyjádření žalobkyni, ty jsou zcela bezpředmětné a nepřijatelné. To platí i o argumentu stěžovatele, že nezákonnost postupu nebyla dostatečně intenzivní, neboť vyjádření žalobkyně není závazné. Žalobkyně konečně uvedla, že kvůli postupu stěžovatele

nebylo ze znaleckého posudku zcela odstraněno obchodní tajemství. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[12] Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout, že stěžovatel kasační stížností napadá rozsudek krajského soudu jako celek, a to včetně výroku II., kterým byla žaloba proti němu směřující částečně zamítnuta. Napadá tedy i tu část rozsudku, ve které byl, procesně vzato, ve věci úspěšný. V blanketní kasační stížnosti sice uvedl, že kasační stížnost směřuje pouze proti výrokům ad I. a IV. napadeného rozsudku, v petitu však jasně formuloval požadavek na zrušení rozsudku krajského soudu jako celku; stejně stěžovatel postupoval i v doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud je vázán návrhem rozsudečného výroku v podobě formulované žalobcem, vychází tedy z toho, že se stěžovatel domáhá zrušení rozsudku krajského soudu v plném rozsahu.

[13] K otázce, jak má kasační soud postupovat v případech, kdy žalovaný správní orgán napadá kasační stížností rozhodnutí krajského soudu (respektive některé jeho konkrétní výroky), kterým nebylo žalobě vyhověno (ať již meritorně, tj. zamítavým výrokem, či procesním rozhodnutím, tj. odmítnutím žaloby či zastavením řízení), se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 - 52, publikovaném pod č. 4024/202 Sb. NSS (rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Zde, s poukazem na civilistický koncept *subjektivní nepřípustnosti* mimořádného opravného prostředku, který lze dle jeho názoru aplikovat i v soudním řízení správním, obecně dovodil, že pro posouzení oprávněnosti stěžovatele podat kasační stížnost není podstatné, jakého výsledku řízení před krajským soudem se dovolává, ale jaký výsledek je pro něj objektivně nejpříznivější. Pokud jde o žalovaný správní orgán, ten jako vykonavatel veřejné moci nehájí v řízení před správním soudem svá subjektivní práva a jeho úkolem je obhájit zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. I správní orgán, jako účastník řízení před krajským soudem, však může utrpět újmu, takže i u něho lze poměřit *nejpříznivější výsledek*, který pro něj krajský soud mohl založit svým rozhodnutím, s jeho skutečně založeným výsledkem. Relevantní újmu však podle uvedeného usnesení nelze z pohledu žalovaného shledat při zamítnutí žaloby jako pro něho obecně nejpříznivějšího možného výsledku každého soudního sporu. Ve vztahu k rozhodnutí krajského soudu, jímž se řízení končí, lze totiž rozlišit z hlediska žalovaného v zásadě jen dvě právně rozdílné situace, a to že je žalobě vyhověno, nebo nikoliv. Nevyhoví-li krajský soud (částečně) žalobě, ať již z důvodů procesních či meritorních, neděje se ve vztahu k žalovanému správnímu orgánu (v této části) z právního hlediska nic, a to bez ohledu na to, jak přesně takové řízení skončilo (se specifickou výjimkou spočívající v zastavení řízení z důvodu uspokojení navrhovatele). Důsledkem těchto úvah je pak závěr, že brojí-li žalovaný jako stěžovatel proti (výroku) rozhodnutí krajského soudu, kterým nebylo vyhověno žalobě, je taková kasační stížnost subjektivně nepřípustná; v takovém případě je správní orgán – stěžovatel osobou zjevně neoprávněnou k jejímu podání [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a kasační stížnost proto musí být (částečně) odmítnuta.

[14] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost, v rozsahu směřujícím proti výroku II. napadeného rozsudku (kterým byla žaloba částečně zamítnuta) odmítl postupem dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s.

pokračování

[15] Pokud jde o zbývající část kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzeným rozporem mezi výrokem I. napadeného rozsudku a jeho odůvodněním, který stěžovatel spatřuje v tom, že krajský soud sice v odůvodnění konstatoval nezákonnost procesního postupu při vyřizování předmětné žádosti o informace, ale ve výroku přesto konstatoval pouze nezákonnost samotného poskytnutí znaleckého posudku žadateli; současně v odůvodnění uvedl, že posudek v každém případě musel být žadateli v přiměřené formě poskytnut.

[18] V první řadě je třeba upozornit, že krajský soud v odst. 26 odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil, z jakého důvodu žalobu zamítl mj. v části, kterou se žalobkyně domáhala určení nezákonnosti i u samotného postupu stěžovatele při vyřizování žádosti o informace. Uvedl, že přestože stěžovatel při vyřizování žádosti postupoval nezákonně, nebyl takový postup samostatným nezákonným zásahem, nýbrž se projevil právě až v poskytnutí znaleckého posudku. Současně v odst. 12 až 18, 23 a 25 odůvodnění napadeného rozsudku jasně vyložil, že v důsledku tohoto vadného (nezákonného) postupu stěžovatele, spočívajícího v tom, že žalobkyni nebylo přiznáno postavení dotčené osoby a nebylo jí umožněno vyjádřit se k žádosti o informace, bylo nezákonným zásahem (až) poskytnutí posudku žadateli k jeho žádosti ze dne 5. 10. 2020. Tuto argumentaci lze doplnit tak, že až samotným poskytnutím znaleckého posudku došlo k zásahu do právní sféry žalobkyně, tedy k přímému zkrácení jejich práv, jak to předpokládá § 82 s. ř. s.

[19] Co se týče konstatování krajského soudu, dle kterého mohl být znalecký posudek žadateli poskytnut, stěžovatel je v kasační stížnosti vytrhává z kontextu. Krajský soud uvedl, že (i) poskytnutí posudku nebránily důvody vyplývající z § 11 odst. 2 písm. a) a odst. 3 informačního zákona a že (ii) poté, co by bylo umožněno žalobkyni vyjádřit se k samotnému záměru jeho poskytnutí a míře jeho možné anonymizace, (iii) mohl by být posudek v přiměřené podobě žadateli poskytnut. Krajský soud tedy neřekl, že znalecký posudek měl být žadateli poskytnut (což by vskutku zakládalo rozpor s výrokem I. napadeného rozsudku), ale že jeho poskytnutí nebylo *a priori* vyloučeno, byl-li by ovšem dodržen postup umožňující žalobkyni efektivně hájit její právo na informační sebeurčení. Krajský soud přitom ani nikterak nepředjímal, že byl-li by požadovaný postup dodržen, měl být znalecký posudek žadateli poskytnut v podobě, v jaké k tomu reálně došlo; pouze požadoval, aby bylo žalobkyni umožněno se k tomuto záměru vyjádřit a aby o poskytnutí posudku bylo uvaženo až v tomto kontextu. Toto konstatování krajského soudu mělo stěžovateli sloužit jako vodítko jeho postupu a nepředstavovalo *ratio decidendi* řešené otázky.

[20] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že mezi I. výrokem napadeného rozsudku a jeho odůvodněním žádný rozpor neshledal, neboť se z odůvodnění napadeného rozsudku zřetelně podává, že krajský soud v posuzované věci považoval poskytnutí znaleckého

rozsudku žadateli za nezákonný zásah proto, že jej stěžovatel poskytl, aniž by žalobkyni umožnil se k jeho poskytnutí řádným způsobem vyjádřit.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal důvodným ani okruh kasačních námitek, dle kterých není vytýkané pochybení stěžovatele vzhledem k okolnostem případu natolik intenzivní, aby představovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[22] Otázkou, jaká práva přísluší osobám, které by mohly být dotčeny poskytnutím informace, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012 - 62, na který následně navázaly zejména rozsudky ze dne 17. 12. 2014, č. j. 1 As 189/2014 - 50, a ze dne 30. 6. 2015, č. j. 7 As 49/2015 - 57, jež ostatně zmiňoval už krajský soud. Z citovaných rozsudků se podává, že při poskytování informací podle informačního zákona mají osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny, práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů (zejména z § 4 správního řádu). Povinný subjekt jim v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů musí v řízení o žádosti umožnit hájit jejich práva. Při každém poskytování informací by měl nejprve ověřit, zda neexistují osoby, jež by mohly být poskytnutím informace dotčeny na svých právech. Půjde především o případy, kdy žadatel bude požadovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a jejích osobních údajů (§ 8a, § 8b informačního zákona), respektive informace, jež by mohly mít povahu obchodního tajemství (§ 9 zákona), jako v nyní projednávaném případě. Pokud takové osoby budou existovat, vyrozumí je povinný subjekt o podané žádosti a případně i uvažovaném postupu (§ 4 odst. 2 a 3 správního řádu); současně jim umožní hájit jejich práva, tj. v přiměřené době se k věci vyjádřit. Následně zpraví dotčené osoby o způsobu vyřízení žádosti.

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje závěry podávající se z výše citované judikatury, tvrdí však, že s žalobkyní vyjasnil veškeré citlivé informace obsažené v předmětném znaleckém posudku již v rámci předchozího správního řízení o zneužití dominantního postavení. Jelikož je dle stěžovatele proces vyznačování citlivých informací v rámci předchozího správního řízení fakticky totožný s nyní opomenutým postupem dle informačního zákona, byla by opakovaná výzva žalobkyni, aby se k citlivým informacím obsaženým ve znaleckém posudku opět vyjádřila, nadbytečná a v rozporu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení. Stěžovatelem již v rámci předchozího správního řízení provedené hodnocení citlivých informací obsažených ve znaleckém posudku by se totiž dozajista nezměnilo.

[24] Nejvyšší správní soud připomíná, že v posuzované věci stěžovatel žalobkyni přípisem ze dne 11. 12. 2020, č. j. ÚOHS-40098/2020/130/Svá, sdělil, že k žádosti ze dne 5. 10. 2020 o poskytnutí předmětného znaleckého posudku „provedl opatření k ochraně obchodního tajemství společnosti O2 Czech Republic, obsaženého v požadovaném znaleckém posudku a je připraven požadovaný znalecký posudek žadateli poskytnout.“ Žalobkyně reagovala podáním ze dne 14. 12. 2020, ve kterém mj. uvedla, že z uvedeného přípisu není vůbec zřejmé, v čem mělo provedení opatření k ochraně obchodního tajemství spočívat. Poznamenala, že si na základě předchozí domluvy se stěžovatelem vyhradila právo vyjádřit se k případnému nahlížení do dokumentů obsažených ve spise k řízení o zneužití dominantního postavení a provést poslední kontrolu vyznačení obchodního tajemství.

pokračování

Konečně požádala, nechť jí stěžovatel zašle mj. znalecký posudek ve verzi, ve které jej hodlá předložit žadateli, aby se mohla v přiměřené lhůtě kvalifikovaně vyjádřit. Stěžovatel následně přípis ze dne 17. 12. 2020 zaslal částečně anonymizovaný posudek jednak žalobkyni, jednak žadateli o informace.

[25] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že poskytnutí znaleckého posudku žadateli bylo za daných okolností nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Dle kasačního soudu není možné pominout judikaturou shora stanovený postup a neumožnit žalobkyni (dotčené osobě) hájit svá práva toliko z důvodu, že v jiném správním řízení již probíhala (v posuzovaném případě nadto blíže neupřesněná) komunikace mezi stěžovatelem a žalobkyní ohledně vyznačení citlivých informací (byť se týkala téhož dokumentu – znaleckého posudku). Úvahy stěžovatele, že by žalobkyně mohla v případném vyjádření pouze opakovat své požadavky uplatněné již v řízení o zneužití dominantního postavení, jsou totiž hypotetické. V posuzované věci nadto stěžovatel žalobkyni ani nesdělil, v jaké podobě hodlá žadateli znalecký posudek poskytnout (či že se bude například řídit již v předchozím správním řízení konzultovaným vymezením citlivých informací). Neobstojí ani argumentace, že by umožnění žalobkyni vyjádřit se k zamýšlenému postupu, bylo v rozporu s hospodárností a rychlostí správního řízení. Zaprvé je nutno poznamenat, že stěžovateli nic nebránilo žalobkyni o žádosti ze dne 5. 10. 2020 vyrozumět dříve než 11. 12. 2020, tj. více než dva měsíce po jejím podání. Zadruhé, povinností stěžovatele nebylo se k případnému vyjádření žalobkyně kvalifikovaně vymezovat. Jeho povinností bylo pouze žalobkyni o žádosti vyrozumět, umožnit jí se k žádosti (respektive k verzi posudku, kterou stěžovatel zamýšlel žadateli poskytnout) kvalifikovaně vyjádřit, a případně její vyjádření reflektovat při následné (dodatečné) anonymizaci posudku. Tvrdil-li stěžovatel, že by žalobkyně mohla ve svém vyjádření toliko opakovat argumenty vyřčené již v předchozím správním řízení, lze jen stěží přistoupit na tezi, že by reflexe těchto argumentů v případné dodatečné anonymizaci posudku představovala pro stěžovatele takovou zátěž, aby bylo možné hovořit o porušení zásady hospodárnosti správního řízení. Konečně, k tvrzení stěžovatele, že je při vyřizování žádosti o informace vázán striktními lhůtami, lze opět odkázat na již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 As 189/2014 - 50, dle kterého „[j]akkoli existuje veřejný zájem na bezodkladném sdělení požadovaných informací žadateli, nelze tento zájem zcela nadřadit nad zájmy dotčených osob v řízení a zbavit je základních procesních práv, která jim v řízení o žádosti přísluší“. Ani přísné lhůty k vyřizování žádosti o poskytnutí informací tedy stěžovatele nezprošťují jeho povinnosti umožnit dotčené osobě vyjádřit se k věci.

[26] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle kterého se stěžovatel v posuzované věci poskytnutím znaleckého posudku žadateli (byť v částečně anonymizované formě) dopustil nezákonného zásahu, neboť měl při vyřizování žádosti o informace důsledněji komunikovat se žalobkyní, jakožto s dotčenou osobu, a umožnit jí adekvátně hájit svá práva a oprávněné zájmy. Uvedené platí tím spíše s ohledem na fakt, že ze žalobkyní předloženého přípisu vyhotoveného stěžovatelem dne 13. 10. 2020, č. j. ÚOHS-32000/2020/830/Dkl, vyplývá, že žalobkyně skutečně byla se stěžovatelem domluvena, že pokud by stěžovatel zamýšlel umožnit nahlédnutí do předmětného správního spisu (obsahujícího i znalecký posudek) třetím osobám, bude na to upozorněna a bude jí umožněno provést poslední kontrolu vyznačení obchodního tajemství.

[27] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně naopak ve věci měla úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně byla v řízení zastoupena advokátem, který učinil jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedený úkon tak náleží žalobkyni náhrada odměny jejího zástupce ve výši 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrada jeho hotových výdajů ve výši režijního paušálu 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3 400 Kč. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Přiznaná odměna se proto zvyšuje o 21 %, čítající výši této daně, na konečných 4 114 Kč. K jejímu zaplacení byla stěžovateli stanovena přiměřená lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že požadovaná odměna za úkon, spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, žalobkyni nepřiznal, neboť nynější zástupce žalobkyně ji zastupoval již během řízení před krajským soudem a s jejím případem tak byl dostatečně obeznámen již před podáním vyjádření ke kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu